

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)
z dnia 15 czerwca 2005 r. *

W sprawie T-186/04

Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV, z siedzibą w Spa (Belgia),
reprezentowana przez L. de Brouwera, E. Cornu, É. de Gryse'a i D. Moreau,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez G. Schneidera, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Spaform Ltd, z siedzibą w Southampton (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez J. Gardnera i A. Howard, barristers,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 lutego 2004 r. (sprawa R 827/2002-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV a Spaform Ltd,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, N.J. Forwood i S. Papasavvas, sędziowie,

sekretarz: B. Pastor, zastępca sekretarza,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 25 maja 2004 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 13 października 2004 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 7 października 2004 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 1 lutego 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 5 sierpnia 1997 r. interwenient dokonał zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) z późniejszymi zmianami.
- 2 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wniesiono, było oznaczenie słowne SPAFORM.
- 3 Towary, dla których wniesiono o rejestrację znaku należą do klas 7, 9 i 11 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji

towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego. Towary te odpowiadają następującym opisom:

— należące do klasy 7: „pompy, regulatory ciśnienia, zawory ciśnieniowe;

— należące do klasy 9: „ciśnieniomierze”;

— należące do klasy 11: „wanny; wanny z wirowym ruchem wody; wanny z hydromasażem; umywalki; urządzenia do kąpieli wyposażone w ciśnieniowe bicz wodne; prysznice; przewody wodne”.

4 W dniu 27 lipca 1998 r. zgłoszenie zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 55/1998.

5 W dniu 27 października 1998 r. skarżąca wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego.

6 W sprzeciwie powołano się na znaki towarowe SPA THERMES i SPA będące przedmiotem następujących rejestracji:

— w krajach Beneluksu, rejestracji nr 555 229 z dnia 26 lipca 1994 r. znaku towarowego SPA THERMES dla następujących towarów i usług:

— należących do klasy 3: „wybielaczy i innych preparatów do prania; preparatów do sprzątanania, polerowania, czyszczenia i szorowania, mydeł; wyrobów perfumeryjnych, olejków eterycznych, kosmetyków, płynów do włosów; past do zębów”;

— należących do klasy 11: „urządzeń oświetleniowych, grzewczych, do wytwarzania pary, gotowania, urządzeń chłodniczych, suszarek, urządzeń wentylacyjnych, urządzeń do dystrybucji wody oraz sanitarnych, w tym instalacji do dystrybucji, uzdatniania, oczyszczania i filtrowania wody”;

— należących do klasy 42: „usług świadczonych w ramach balneoterapii, w tym świadczenia usług polegających na zabiegach medycznych; kąpeli, pryszniców, masaży”;

— w krajach Beneluksu, rejestracji nr 389 230 z dnia 21 lutego 1983 r. znaku towarowego SPA dla należących do klasy 32: „wód mineralnych i gazowanych oraz innych napojów bezalkoholowych; syropów i innych preparatów do wytwarzania napojów”.

7 Jeśli chodzi o ten ostatni znak towarowy, to sprzeciw nie zawierał jego przedstawienia. Ponadto skarżąca powoływała się na „renomę, którą w krajach Beneluksu cieszą się jej znaki towarowe dla towarów należących do klasy 32”.

8 Jeśli chodzi o rejestrację nr 555 229, skarżąca na poparcie swego sprzeciwu powołała się na art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94. Ponadto, co do rejestracji nr 389 230, skarżąca powołała się na art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia.

- 9 W dniu 4 października 2000 r. Wydział Sprzeciwów zwrócił się do skarżącej o przedstawienie stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie jej stanowiska, powiadamiając ją jednocześnie, że dogłębna analiza sprzeciwu wykazała, iż jest on niedopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczy art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ nie zostało w nim wskazane oznaczenie stanowiące cieszący się renomą znak towarowy i nie zostało doń dołączone jakiegokolwiek świadectwo rejestracji, które pozwoliłoby na identyfikację tego oznaczenia.

- 10 W dniu 1 grudnia 2000 r. skarżąca dostarczyła Wydziałowi Sprzeciwów kopię świadectwa rejestracji, na którą powołała się w uzasadnieniu sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94.

- 11 Decyzją z dnia 31 lipca 2002 r. Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw, stwierdzając, że żądanie oparte na art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94 jest niedopuszczalne. W uzasadnieniu wskazał on na art. 42 rozporządzenia nr 40/94, a także na zasadę 18 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”). Wydział Sprzeciwów uznał bowiem, że informacje, którymi dysponował OHIM po upływie terminu na wniesienie sprzeciwu — którym w niniejszym przypadku był dzień 27 października 1998 r. — nie pozwalają mu na identyfikację cieszącego się renomą wcześniejszego znaku towarowego. Wydział Sprzeciwów stwierdził ponadto, że nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przez pomylenie zgłoszonego znaku towarowego z wcześniejszym znakiem towarowym SPA THERMES w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

- 12 W dniu 30 września 2002 r. skarżąca wniosła do OHIM odwołanie od tej decyzji na podstawie art. 57–59 rozporządzenia nr 40/94.

- 13 Decyzją z dnia 25 lutego 2004 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Czwarta Izba Odwoławcza nie uwzględniła odwołania wniesionego przez skarżącą. Izba Odwoławcza stwierdziła, że nie należy badać podstawy odmowy opartej na art. 8 ust. 5

rozporządzenia nr 40/94, ponieważ jest ona niedopuszczalna. W tej kwestii Izba Odwoławcza zaznaczyła, iż „oznaczenie będące przedmiotem spornej rejestracji nie zostało wskazane”. Czwarta Izba Odwoławcza uznała ponadto, że nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przez pomylenie zgłoszonego znaku towarowego z wcześniejszym znakiem towarowym SPA THERMES w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

Żądania stron

14 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,

- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

15 OHIM wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie przedstawionego przez skarżącą żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji,

- obciążenie każdej ze stron jej kosztami postępowania.

16 Interwenient wnosi do Sądu o:

- utrzymania w mocy zaskarżonej decyzji,

- oddalenie skargi w całości,

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

17 Podczas rozprawy skarżąca zażądała obciążenia OHIM kosztami rozprawy, twierdząc, że nie stawiałaby się na niej, gdyby OHIM wniósł o oddalenie skargi.

Co do prawa

W przedmiocie żądań OHIM

18 OHIM wnosi o uwzględnienie przedstawionego przez skarżącą żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Powołuje się na wyrok Trybunału z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-106/03 P Vedral przeciwko OHIM (Zb.Orz. str. I-9573, pkt 26 i 27). W tym wyroku Trybunał orzekł, że OHIM jest — na podstawie art. 133 ust. 2 regulaminu Sądu — stroną pozwaną przed Sądem i nie jest uprawniony do zmiany przed tym Sądem granic sporu, które wynikają z roszczeń

i z twierdzeń zgłaszającego i wnoszącego sprzeciw. OHIM zaznacza jednak, że nie jest zobowiązany do obrony wszystkich zaskarżonych decyzji izb odwoławczych. W tym względzie OHIM powołał się na wyrok Sądu z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie T-107/02 GE Betz przeciwko OHIM — Atofina Chemicals (BIOMATE) (Zb.Orz. str. II-1845, pkt 29 i następane).

- 19 Sąd przypomniał, że w ramach postępowania dotyczącego skargi przeciwko decyzji izby odwoławczej wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu OHIM nie ma uprawnienia — poprzez przyjęte przed Sadem stanowisko — do zmiany granic sporu, które wynikają z roszczeń odpowiednio zgłaszającego i wnoszącego sprzeciw [ww. wyrok w sprawie Vedial przeciwko OHIM, pkt 26, utrzymujący w mocy wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie T-110/01 Vedial przeciwko OHIM — France Distribution (HUBERT), Rec. str. II-5275].
- 20 Z tego orzecznictwa nie wynika jednak, że OHIM jest zobowiązany wnosić o oddalenie skargi na decyzję jednej z jego izb odwoławczych. W istocie, skoro OHIM nie ma czynnej legitymacji wymaganej do wniesienia skargi na decyzję jednej z izb odwoławczych, to nie może być on za każdym razem zobowiązany do obrony wszystkich zaskarżonych decyzji zobowiązany do obrony wszystkich zaskarżonych decyzji izb odwoławczych czy też do żądania oddalenia wszystkich skierowanych przeciwko takim decyzjom skarg (ww. wyrok w sprawie BIOMATE, pkt 34).
- 21 OHIM może zatem, tak jak w niniejszym przypadku — nie zmieniając granic sporu — zażądać uwzględnienia złożonego przez skarżącą wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Co do istoty sprawy

- 22 Skarżąca opiera swą skargę na jedynym zarzucie dotyczącym naruszenia zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

Argumenty stron

- 23 Skarżąca twierdzi, że w niniejszym przypadku niepodważona przez Wydział Sprzeciwów, a następnie Czwartą Izbę Sprzeciwów OHIM nieprawidłowość dotyczyła jedynie stosowania zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego. Jej zdaniem chodziło w konsekwencji o zbadanie, czy cieszący się renomą wcześniejszy znak towarowy, na którym został oparty sprzeciw, został w tym sprzeciwie jasno wskazany.
- 24 Przyznaje ona, że sprzeciw nie „odtwarzał” oznaczenia będącego przedmiotem rejestracji renomowanego znaku towarowego, na którym ten sprzeciw został oparty. Jego zdaniem rejestracja ta była tymczasem dokładnie wskazana poprzez podanie Beneluxu jako kraju, w którym dokonano rejestracji, podanie numeru rejestracji oraz daty, a także wskazanie oznaczonych przezeń towarów.
- 25 Skarżąca podkreśla, że skierowany do Wydziału Sprzeciwów OHIM przez jej radę w dniu 27 października 1998 r. sprzeciw zawierał w znajdujących się na stronie 5 rubrykach formularza 69, 70 i 71 — które dotyczą „zarejestrowanego i cieszącego się renomą wcześniejszego znaku towarowego” — następujące uwagi:

— „renoma: w państwie członkowskim”;

— „państwo członkowskie: Beneluks (rejestracja nr 389 230 z dnia 21 lutego 1983 r.)”;

— „sprzeciw został oparty na: klasa 32: wody mineralne i gazowane oraz inne napoje bezalkoholowe; syropy i inne preparaty do wytwarzania napojów”.

26 Twierdzi ona ponadto, że inne rubryki sprzeciwu, zwłaszcza te dotyczące jego „podstaw” wskazują na stronie 6, iż „istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmujące prawdopodobieństwo skojarzenia wspólnotowego znaku towarowego SPAFORM z [zarejestrowanymi] na rzecz [skarżące] znakami towarowymi SPA, na których sprzeciw został oparty”, podczas gdy w pkt 3 na stronie 6 sprzeciwu zostało stwierdzone, że skarżąca „korzystała w Beneluksie z renomy jej znaków towarowych dla towarów [należących do] klasy 32”.

27 Skarżąca uważa, że zasada 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nie stawia wymogu, aby znak towarowy, na którym oparto sprzeciw, został „przedstawiony”. Żądając „przedstawienia” znaku towarowego, powołanego na poparcie sprzeciwu — mimo że rozporządzenie to wymaga jedynie, aby został on „jasno wskazany” — Izba Odwoławcza wykracza zdaniem skarżące] poza wymogi przewidziane w tym przepisie.

28 Skarżąca jest zdania, że w niniejszym przypadku zostały spełnione wymogi zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego. W jej opinii pierwszym z celów zasady 18 ust. 1 tego rozporządzenia jest pozwolenie zgłaszającemu znak towarowy — będącemu stroną pozwaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu — na skorzystanie z jego prawa do obrony, umożliwiając mu identyfikację praw, na które powołano się w sprzeciwie.

- 29 Twierdzi ona, że cel ten został w niniejszym przypadku osiągnięty. W związku z tym, że znak towarowy cieszący się renomą, na której oparto sprzeciw, został jasno zidentyfikowany poprzez odniesienie się w sposób pełny do jego rejestracji, zgłaszający znak towarowy — będący stroną pozwaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu — mógł z łatwością pojąć i sprawdzić podstawę, na której został oparty sprzeciw.
- 30 Skarżąca podnosi także, że ustanowione w zaskarżonej decyzji wymogi nie wydają się być zgodne z wcześniejszą praktyką izb odwoławczych OHIM w kwestii stosowania zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, zwłaszcza z decyzją Trzeciej Izby Odwoławczej z dnia 6 marca 2002 r. (sprawa R 870/2001-3 Bridgewater przeciwko Bridgewater).
- 31 Według OHIM, przewidziane w zasadzie 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego jasne wskazanie wcześniejszego prawa jest bezwzględną przesłanką dopuszczalności sprzeciwu. Jego zdaniem nie jest możliwe usunięcie braku polegającego na braku identyfikacji, a Wydział Sprzeciwów nie ma obowiązku zwrócenia się o to do wnoszącego sprzeciw. OHIM powołuje się także na przyjęte w dniu 10 maja 2004 r. wytyczne postępowania w sprawie sprzeciwu, których część I rozdział 1 A VI wprowadza rozróżnienie pomiędzy „bezwzględnymi” i „względnyymi” elementami określenia znaku. Jeśli zatem w sprzeciwie zabraknie bezwzględnego elementu określenia znaku, nie można — zdaniem OHIM — zidentyfikować wcześniejszego znaku towarowego, a zatem nie może on stanowić podstawy sprzeciwu. Za bezwzględne elementy określenia znaku uważa się numery rejestracji lub zgłoszenia wcześniejszego znaku towarowego. Co się tyczy względnych elementów określenia znaku, to w opinii OHIM chodzi tu o przedstawienie znaku towarowego, rodzaj tego znaku, towary i usługi oraz inne wskazówki, takie jak data złożenia wniosku lub dokonania rejestracji. Skarżąca może w terminie dwóch miesięcy uzupełnić ewentualne braki dotyczące tych ostatnich elementów.
- 32 OHIM twierdzi, że w kontekście wchodzących tutaj w grę interesów, Czwarta Izba Odwoławcza zajęła zbyt rygorystyczne stanowisko wobec elementów wystarczających do identyfikacji wcześniejszego znaku towarowego, w tym przypadku —

słownego znaku towarowego. OHIM twierdzi także, że decyzja Izby Odwoławczej jest nieuzasadniona z punktu widzenia zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego. Jego zdaniem Wydział Sprzeciwów i Izba Odwoławcza powinny były uznać, że wskazanie numeru rejestracji oraz państwa członkowskiego, którego ona dotyczy, są wystarczające, aby zidentyfikować wcześniejszy znak towarowy. W opinii OHIM wystarczyłoby zatem, aby Wydział Sprzeciwów zażądał informacji uzupełniających na podstawie zasady 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.

- 33 Według OHIM, składy Wydziału Sprzeciwów i izby odwoławcze nie miały początkowo tego samego podejścia, jeżeli chodzi o elementy niezbędne do jasnej identyfikacji wcześniejszego prawa wskazanego na poparcie sprzeciwu. Przyznaje on, że kilka izb odwoławczych przyjęło restrykcyjne stanowisko (decyzja Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 25 lutego 2002 r. w sprawie R 1184/2000-2 P-51 Mustang przeciwko Ford Mustang oraz ww. decyzja w sprawie Bridgewater przeciwko Bridgewater). Podkreśla on jednak, że te decyzje dotyczyły wcześniejszych praw, które nie zostały zarejestrowane, oraz że istnieją także odmienne decyzje izb odwoławczych (decyzja Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 19 grudnia 2003 r. w sprawie R 704/2002 2 Myo Max by CEZAR/cefarc-centro de estudos de farmacoepidemiologia). Wreszcie OHIM podkreśla, że wytyczne postępowania w sprawie sprzeciwu zmierzają w zalecanym przezeń kierunku.
- 34 Interwenient przypomina o zawartych w zasadzie 15 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wymogach dotyczących treści sprzeciwu, zgodnie z którymi „sprzeciw zawiera [...] przedstawienie i, gdzie stosowne, opis wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa”. Według interwenienta zasada 15 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wymaga zatem wyraźnie, aby sprzeciw zawierał przedstawienie wcześniejszego znaku towarowego, co wykracza poza zwykły opis. W konsekwencji skarżąca nie może zarzucać OHIM, że postawił dodatkowy warunek dopuszczalności sprzeciwu, ponieważ wymóg ten wynika wyraźnie z rozporządzenia wykonawczego.

- 35 Interwenient powołuje się na wcześniejszą praktykę OHIM, a w szczególności na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 4 marca 2002 r. (sprawa R 662/2001-1 ORANGEX przeciwko Orange X-PRESS, pkt 21), zgodnie z którą każdy sprzeciw „powinien być wystarczająco jasny i precyzyjny, aby nie dawać podstaw do nieporozumień co do jego znaczenia lub zakresu”. Cytuje on także decyzję Wydziału Sprzeciwów z dnia 6 lipca 2004 r. (sprawa nr 2218/2004 Atlas Copco AB przeciwko The Black & Decker Corp.), zgodnie z którą „wymogami wystarczającymi do uznania wcześniejszego prawa lub znaku towarowego za zidentyfikowane w nieulegający wątpliwości sposób są: przedstawienie znaku towarowego lub oznaczenia, wskazanie państwa, w którym znak został zarejestrowany lub zgłoszony, lub w którym wcześniejsze prawo istnieje, a także wskazanie numeru zgłoszenia lub numeru rejestracji (w przypadku zarejestrowanego znaku handlowego lub też zgłoszenia znaku handlowego)”.
- 36 Ponadto interwenient podkreśla, że w przeciwieństwie do tego, co wynika z zasady 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, ust. 1 tej zasady nie nakłada na OHIM obowiązku żądania od wnoszącego sprzeciw usunięcia określonych w tym ustępie braków (decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie R 129/2003-1 Weekenders Worldwide Trade and Service Kft przeciwko Gregor Kohlruss, pkt 24).
- 37 Dodaje on, że usunięcie tych braków jest możliwe jedynie przed upływem terminu na wniesienie sprzeciwu. Jego zdaniem OHIM nie jest zatem zobowiązany do brania pod uwagę informacji, które zostały mu przedstawione po tej dacie. Przypomina w tym kontekście wyrok Sądu z 13 czerwca 2002 r. w sprawie T-232/00 Chef Revival USA przeciwko OHIM — Massagué Marín (Chef) Rec. str. II-2749, pkt 34 i 36, zgodnie z którym „jeśli sprzeciw nie spełnia określonych w zasadzie 18 ust. 1 rozporządzenia [wykonawczego] przesłanek dopuszczalności, jest on odrzucany jako niedopuszczalny — chyba że stwierdzone braki zostaną usunięte przed upływem terminu na wniesienie sprzeciwu”.
- 38 Według interwenienta skarżąca w przesadny sposób uprościła rozumowanie przyjęte przez Izbę Odwoławczą. W tym względzie wskazuje on, iż z motywów drugiego, trzeciego i trzynastego zaskarżonej decyzji wynika, po pierwsze, że skarżąca nie

zawarła w sprzeciwie ani przedstawienia znaku towarowego SPA THERMES, ani świadectwa jego rejestracji; po drugie, że przedstawiła ona informacje dotyczące tylko jednego z wcześniejszych znaków towarowych, podczas gdy sprzeciw dotyczył kilku znaków odnoszących się do towarów należących do klasy 32 oraz, po trzecie, że termin na wniesienie sprzeciwu upłynął w dniu 27 października 1998 r. Jego zdaniem natomiast skarżąca nie dostarczyła — tak jak przewiduje to zasada 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego — wymaganych informacji przez upływem tego terminu. W istocie skarżąca nie przedstawiła wcześniejszego znaku towarowego, a świadectwo rejestracji przedłożyła dopiero w dniu 1 grudnia 2000 r.

- 39 Interwenient przypomina ponadto, że skarżąca sama przyznała przed Czwartą Izbą Odwoławczą OHIM, iż jasne wskazanie omawianego wcześniejszego znaku towarowego różni się od jego zwykłej identyfikacji. Jego zdaniem nie byłoby rozsądne, aby wnoszący sprzeciw spodziewał się, iż OHIM dokona badania rejestrów państwa członkowskiego pod kątem identyfikacji tego znaku, skoro wnoszący sprzeciw posiada tę informację. Określenie znaku towarowego powinno bowiem w opinii interwenienta umożliwić Izbie Odwoławczej OHIM rozstrzygnięcie zawisłych przed nią sporów. Zadaniem OHIM jest ustalenie, na podstawie jasnego wskazania wcześniejszego prawa, powołanego na poparcie sprzeciwu, czy wniosek o rejestrację znaku towarowego, który jest *prima facie* do zaakceptowania, winien zostać odrzucony, a sprzeciw powinien mu to zadanie ułatwić.
- 40 Interwenient podkreśla, że cel zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nie sprowadza się jedynie do poinformowania zgłaszającego znak towarowy, wobec którego wniesiono sprzeciw, ale polega także na poinformowaniu OHIM o dotyczących sprzeciwu okolicznościach faktycznych, a zatem umożliwieniu mu rozstrzygnięcia sporu. Zdaniem interwenienta skarżąca nie osiągnęła tego celu, przewidzianego przez zasadę 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.
- 41 Interwenient przypomina wreszcie, że Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw jako niedopuszczalny, ponieważ „akta sprawy nie wskazywały w wystarczająco jasny sposób postaci niezarejestrowanego znaku”.

Ocena Sądu

— W przedmiocie wykładni zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego

- 42 W myśl zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego „[j]eżeli [...] sprzeciw nie wskazuje jasno zgłoszenia, przeciw któremu sprzeciw został wniesiony, lub wcześniejszego znaku, lub wcześniejszego prawa, na podstawie którego sprzeciw został wniesiony, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu niedopuszczalności, chyba że braki zostały usunięte przed upływem terminu na wniesienie sprzeciwu”.
- 43 Nie ulega wątpliwości, że w niniejszym przypadku skarżąca nie przedstawiła w sprzeciwie słownego znaku towarowego SPA, zarejestrowanego w krajach Beneluksu pod nr 389 230, na którego renomę powołała się w swym sprzeciwie opartym na art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94. Należy zatem ustalić, czy wymagane przez zasadę 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego jasne wskazanie stawia jako wymóg przedstawienie tego znaku towarowego.
- 44 Na wstępie należy podkreślić, że we francuskiej wersji zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego jest mowa o jasnym wskazaniu („sprzeciw nie wskazuje jasno” — „l’acte d’opposition n’indique pas clairement”), podczas gdy jej angielska wersja mówi o jasnej identyfikacji („sprzeciw nie identyfikuje jasno” — „the notice of opposition does not clearly identify”). Konieczność jednolitej wykładni wersji językowych przepisu wspólnotowego wymaga zaś, aby w przypadku rozbieżności pomiędzy nimi stosować wobec spornej regulacji, której ten przepis stanowi element, wykładnię systemową lub celowościową (wyroki Trybunału: z dnia 7 grudnia 1995 r. w sprawie C-449/93 Rockfon, Rec. str. I-4291, pkt 28; z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C-72/95 Kraaijeveld i in., Rec. str. I-5403, pkt 28). W niniejszym przypadku zasada 18 rozporządzenia wykonawczego zmierza do tego,

aby wskazanie wcześniejszego znaku towarowego, na którym został oparty sprzeciw, było wystarczająco jasne, tak aby OHIM oraz strona przeciwna w postępowaniu mogły go zidentyfikować. Z punktu widzenia tego celu z rozbieżności terminologicznej pomiędzy tymi dwiema wersjami językowymi nie wynika żadna sprzeczność.

- 45 Należy następnie stwierdzić, że przy stosowaniu zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Wydział Sprzeciwów nie ma obowiązku wzywać wnoszącego sprzeciw do usunięcia braku jasnego wskazania wcześniejszego znaku towarowego.
- 46 Ponadto wbrew temu, co twierdzi interwenient, w braku wyraźnego odesłania nie można z zasady 15 ust. 2 lit. b) ppkt vi) rozporządzenia wykonawczego wywieść, że obowiązek przedstawienia wcześniejszego znaku towarowego ma zastosowanie w ramach zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.
- 47 Z powyższego wynika, że zasadę 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego należy interpretować jako nakaz wskazania, i to przed upływem terminu na wniesienie sprzeciwu, w wystarczająco jasny sposób wcześniejszego znaku towarowego, na którym został oparty sprzeciw, tak aby umożliwić jego identyfikację.

— W przedmiocie jasnego wskazania znaku towarowego SPA

- 48 Należy zatem sprawdzić, czy w niniejszym przypadku sprzeciw zawierał zespół wystarczająco dokładnych danych, pozwalających na jasne zidentyfikowanie znaku towarowego SPA, zarejestrowanego w krajach Beneluksu pod nr 389 230.

49 W tym względzie Sąd stwierdził, że wskazanie numeru rejestracji znaku towarowego, na którym oparto sprzeciw, oraz państwa członkowskiego, w którym tej rejestracji dokonano, stanowi jasne wskazanie w rozumieniu zasady 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

50 W niniejszym zaś przypadku nie ulega wątpliwości, że sprzeciw zawierał następujące uwagi:

— „renoma: w państwie członkowskim”;

— „państwo członkowskie: Beneluks (rejestracja nr 389 230 z dnia 21 lutego 1983 r.)”;

— „sprzeciw został oparty na: klasa 32: wody mineralne i gazowane oraz inne napoje bezalkoholowe; syropy i inne preparaty do wytwarzania napojów”.

51 Sąd twierdzi ponadto, że inne rubryki sprzeciwu, w tym także te, które dotyczyły podstaw sprzeciwu, wskazywały na to, iż „istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmujące również prawdopodobieństwo skojarzenia wspólnotowego znaku towarowego SPAFORM ze znakami towarowymi SPA [...], na których sprzeciw został oparty” oraz że „SPA Monopole [...] korzystała z renomy, którą w krajach Beneluxu cieszą się jej znaki towarowe dla towarów należących do klasy 32”.

52 W kontekście tych dowodów należy stwierdzić, że sporny wcześniejszy znak towarowy został jasno wskazany w sprzeciwie. Wniosek ten nie może zostać zakwestionowany przez argumenty podniesione przez interwenienta.

- 53 W istocie, jeśli chodzi w pierwszej kolejności o argumenty oparte na wprowadzeniu w błąd w odniesieniu do znaków, na których został oparty sprzeciw, Sąd podkreśla, że z akt sprawy wynika, iż skarżąca nie powołała się w ramach art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94 na znak towarowy SPA THERMES, zarejestrowany w krajach Beneluksu pod nr 555 229, lecz na znak towarowy SPA, zarejestrowany w krajach Beneluksu pod nr 389 230. Ponadto zawarte w sprzeciwie odniesienie do kilku znaków towarowych nie przyczynia się do wprowadzenia w błąd, ponieważ — choć sprzeciw ten rzeczywiście zawiera wzmiankę o kilku znakach SPA — każdy z nich ma odrębny numer rejestracji.
- 54 Jeśli chodzi następnie o argument oparty na okoliczności, że skarżąca nie przedstawiła świadectwa rejestracji znaku towarowego SPA, to należy przypomnieć, iż zasada 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nie wymaga w celu jasnego wskazania wcześniejszego znaku przedstawienia świadectw rejestracji (zob. pkt 49 powyżej). Wniosek ten znajduje potwierdzenie w zasadzie 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, która stanowi, że „jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku, który nie jest wspólnotowym znakiem towarowym, do sprzeciwu dołącza się w szczególności dowody rejestracji lub zgłoszenia tego wcześniejszego znaku, takie jak świadectwo rejestracji”. Braki wynikłe z nieprzestrzegania tej zasady mogą zostać jak w niniejszym przypadku uzupełnione — zgodnie z ust. 3 tej zasady — w terminie wyznaczonym po wszczęciu postępowania w sprawie sprzeciwu.
- 55 Jeśli chodzi ponadto o argument oparty na wcześniejszej praktyce izb odwoławczych, Sąd przypomina, że praktyka decyzyjna OHIM nie jest dla sądu wspólnotowego wiążąca [zob. podobnie wyrok Sadu z dnia 20 listopada 2002 r. w sprawach połączonych T-79/01 i T-86/01 Bosch przeciwko OHIM (Kit Pro i Kit Super Pro), Rec. str. II-4881, pkt 32]. W każdym razie wspomniane przez interwenienta decyzje dotyczą znaków towarowych, które nie były przedmiotem wcześniejszej rejestracji i których przedstawienie jawiło się zatem jako mające zasadnicze znaczenie dla zapewnienia jasnego wskazania. Sytuacja ta nie ma zaś miejsca w niniejszym przypadku, gdyż wcześniejszy znak towarowy jest zarejestrowanym słownym znakiem towarowym, którego numer rejestracji oraz państwo członkowskie, w którym tej rejestracji dokonano, zostały jasno wskazane (zob. pkt 49 powyżej).

- 56 Z powyższego wynika, że podniesiony przez skarżącą zarzut jest uzasadniony. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznaje ona za niedopuszczalny sprzeciw oparty na art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94 dotyczący znaku towarowego SPA, zarejestrowanego w krajach Beneluxu pod nr 389 230.

W przedmiocie kosztów

- 57 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ OHIM przegrał sprawę w zakresie, w jakim stwierdzono w części nieważność decyzji Izby Odwoławczej, należy — zgodnie z żądaniem skarżącej — obciążyć go poniesionymi przez nią kosztami. Ponieważ żądania interwenienta pozostały nieuwzględnione, poniesie on własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 25 lutego 2004 r. (sprawa R 827/2002-4) w części, w jakiej**

uznaje ona za niedopuszczalny sprzeciw oparty na art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, dotyczący znaku towarowego SPA zarejestrowanego w krajach Beneluksu pod nr 389 230.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 3) OHIM pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez skarżącą.**
- 4) Interwenient ponosi własne koszty.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 czerwca 2005 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

J. Pirrung